II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 4 april 1995

om statligt stöd som fristaten Bayern avser att bevilja till EKSG-stålföretagen Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH, Sulzbach-Rosenberg och Lech-Stahlwerke GmbH, Meitingen-Herbertshofen

(Endast den tyska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(95/422/EKSG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, särskilt artikel 4c i detta,

med beaktande av kommissionens beslut nr 3855/91/EKSG av den 27 november 1991 om införande av gemensamma föreskrifter för stöd till järn- och stålindustrin [1],

efter att, i enlighet med artikel 6.4 i det beslutet, ha uppmanat de övriga medlemsstaterna och berörda tredje parter att yttra sig,

med beaktande av de synpunkter som mottagits, och

med beaktande av följande:

I

Den 14 september 1994 beslutade kommissionen att inleda det förfarande som avses i artikel 6.4 i dess beslut nr 3855/91/EKSG (nedan kallat "stålstödsakten") i fråga om olika finansiella åtgärder som planeras inom ramen för privatisering av den tyska fristaten Bayerns aktier i Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH, (nedan kallat "NMH") och Lech-Stahlwerke GmbH, (nedan kallat "LSW"). På grundval av den information som den tyska regeringen lagt fram kom kommissionen fram till att det planerade tillskottet av offentliga medel till de båda bolagens aktiekapital och det planerade offentliga bidraget för att finansiera vissa investeringar kan anses utgöra sådant statligt stöd som inte är förenligt med bestämmelserna i stålstödsakten.

I en skrivelse av den 24 oktober 1994 underrättade kommissionen den tyska regeringen om sitt beslut att inleda förfarandet och bad regeringen skicka in kommentarer och ytterligare information som skulle kunna vara relevant i detta fall. De tyska myndigheternas svar av den 9 december 1994 innehöll viss ytterligare information om de planerade finansiella åtgärderna, vissa ytterligare skäl till stöd för den tyska regeringens ståndpunkt om att dessa åtgärder inte var att betrakta som stöd eller redan skulle ha godkänts av kommissionen, samt ett utkast till en verksamhetsplan för NMH:s framtid efter den planerade privatiseringen.

Den skrivelse i vilken kommissionen underrättade de tyska myndigheterna om sitt beslut att inleda förfarandet offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* nr C 377, av den 31 december 1994, sid 4 tillsammans med en uppmaning till övriga medlemsstater och berörda tredje parter att yttra sig i frågan.

Den 30 november 1994 beslutade kommissionen att inleda ett andra förfarande i fråga om de aktieägarlån som Bayern beviljade NMH i tio rater mellan mars 1993 och

[1] EGT nr L 362, 31.12.1991, s. 57.

augusti 1994 till ett värde av totalt 49 895 miljoner DM (26,26 miljoner ecu) (1). Dessa lån skulle kunna utgöra olagligt statligt stöd eftersom inga andra eller inte alla andra aktieägare deltog i denna bolagsfinansiering. Det nuvarande beslutet omfattar inte dessa lån. Det andra förfarandet har dock ett visst samband med det nuvarande beslutet eftersom de tyska myndigheterna har för avsikt att bevilja en del av det planerade finansiella bidraget till NMH genom att efterskänka skulder från de lån som är föremål för det andra förfarandet. Om kommissionen godkänner det planerade finansiella bidraget till förmån för NHM kommer ett sådant beslut rent faktiskt även att inbegripa de aktieägarlån som omfattas av det andra förfarandet. Om kommissionen inte godkänner bidraget kommer förfarandet i fråga om lånen inte att beröras av detta.

Inom ramen för det nuvarande förfarandet har kommissionen mottagit följande yttranden:

— En medlemsstats regering förklarade att den ansåg att tillskottet av offentliga medel utgjorde statligt stöd som skulle komma att snedvrida konkurrensen inom gemenskapen till nackdel för konkurrerande företag i den medlemsstaten. I fråga om investeringsstöd påpekade den att kommissionen borde säkerställa ett strikt iakttagande av gemenskapsreglerna om statligt stöd till stålindustrin.

— En tysk advokatbyrå som representerar en tysk stålrörstillverkare som konkurrerar med NMH:s dotterbolag Rohrwerke Neue Maxhütte GmbH (RNM), analyserade Bayerns planerade finansiella åtgärder på grundval av den information som offentliggjorts i EGT. Den kom fram till att åtgärderna skull utgöra sådant statligt stöd som inte är förenligt med stålstödsakten. Advokatbyrån påpekade att stödet indirekt även skulle gynna RNM på så sätt att den direkta konkurrenten till dess klient skulle subventioneras på ett otillbörligt sätt om den bayerska delstatsregeringens planer skulle förverkligas.

— En fransk stålrörstillverkare beskrev ingående situationen på den europeiska stålrörsmarknaden och för sitt eget företag och berättade att han mellan 1986 och 1993 varit tvungen att minska arbetskraften med 48 %. Han uppmanade kommissionen att, i fråga om varje finansiell åtgärd som direkt eller indirekt skulle kunna gynna NMH:s stålrörstillverkande dotterbolag RNM, säkerställa ett strikt iakttagande av tillämpliga bestämmelser i fördragen.

— Ett brittiskt stålföretag påpekade att NMH redan 1987 räddades genom statliga insatser, och uppmanade kommissionen att omsätta sin fastställda politik om att avskaffa sådant stöd till stålindustrin som inte är förenligt med fördragen och att inte godkänna sådant stöd som skall användas för att gottgöra driftsförluster eller för nya investeringar och som inte är förenligt med stålstödsakten

— En nationell ståltillverkarförening uttrycke sitt fullständiga stöd för kommissionens ursprungliga slutsats att Bayerns planerade finansiella åtgärder utgjorde sådant stöd som inte är förenligt med Parisfördraget eller stålstödsakten, och uppmanade kommissionen att inte godkänna kapitaltillskottet från Bayerns delstatsregering till NMH eller LSW.

— En annan nationell stålrörstillverkarförening stödde kommissionens ursprungliga åsikt om att varje kapitaltillskott från Bayern till NMH eller LSW kunde strida mot Parisfördraget och stålstödsakten. Den uppmanade kommissionen att omsätta sin fastställda politik om att avskaffa stöd till stålindustrin.

— En "Komitee Erhaltet unsere Arbeitsplätze", en grupp från Sulzbach-Rosenberg med okänd sammansättning, pekade på nödvändigheten av investeringar för att tekniskt förbättra NMH-anläggningar i syfte att skydda miljön från nedsmutsning, och underströk NMH:s dominerande betydelse för regionens ekonomi. Den uppmanade kommissionen att ge sitt samtycke till den planerade omstruktureringen av företaget. Staden Sulzbach-Rosenberg och en invånare i denna stad lämnade in liknande yttranden.

Yttrandena överlämnades till Tysklands regering i skrivelser av den 13 februari 1995, tillsammans med en begäran om ställningstagande.

I en skrivelse av den 9 februari 1995 överlämna de tyska myndigheterna ytterligare information och åberopade exempel på räddningsåtgärder som vidtagits av privata företag. De överlämnade också kopior av de avtal mellan Bayern, Herr Aicher och Max Aicher GmbH & Co. som ingåtts den 27 januari 1995 om försäljningen av Bayerns aktier i NMH och LSW och om Bayerns betalning av ett finansiellt bidrag. Avtalen skulle träda i kraft efter kommissionens godkännande av de finansiella bidragen.

Den 14 februari 1995 hölls ett möte mellan företrädare för Bayerns regering, Tysklands regering och kommissionen vid vilket den tyska regeringens åsikt samt vissa detaljer i avtalen klargjordes och diskuterades. I en skrivelse av den 1 mars 1995 överlämnade de tyska myndigheterna de begärda kommentarerna om yttrandena från övriga medlemsstater och berörda tredje parter.

(1) Statligt stöd nr C 55/94 ur NN 100/94, SEK (94) 1967, IP (94) 1118, EGT nr C 173 8.7.1995, s. 3.

II

På grundval av föreliggande information framstår sakförhållandena enligt följande:

Den 16 april 1987 inleddes konkursförfarandet för Eisenwerk-Gesellschaft Maximilianshütte ("Maxhütte"). Konkursförvaltaren beslutade att fortsätta tillverkningen vid företaget och att utarbeta en omstruktureringsplan. Vid mitten av 1990 övertog två nybildade företag Maxhüttens i.K. verksamheter. Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH (NMH) övertog sortimentet av EKSG-produkter och Rohrwerke Neue Maxhütte GmbH övertog rörtillverkningen. NMH äger 85 % av aktierna i RNM resterande 15 % innehas av Kühnlein, Nürnberg, den viktigaste handelsagenturen för de tillverkade rören.

De ursprungliga aktieägarna i NMH var fristaten Bayern (45 %), Thyssen Edelstahlwerke AG (5,5 %), Thyssen Stahl AG (5,5 %), Lech-Stahlwerke GmbH (11 %), Krupp Stahl AG (11 %), Klöckner Stahl GmbH (11 %) och Mannesmann Röhrenwerke AG (11 %) [1]. För att möjliggöra LSW:s deltagande i NMH övertog Bayern 19,734 % av aktierna i LSW 1988. I sitt beslut av den 26 juli 1988 fastslog kommissionen att det statliga deltagandet i båda bolagen inte innefattade delar av statligt stöd [2].

Genom avtal av den 7 december 1992 och den 3 mars 1993 överförde Klöckner Stahl GmbH sina aktier i NMH till Annahütte Max Aicher GmbH & Co. KG, Hammerau, till ett pris av 1 DM. Den 14 juni 1993 överförde Krupp Stahl AG, Thyssen Stahl AG och Thyssen Edelstahlwerke AG sina aktier i NMH till LSW till ett pris av 200 000 DM. I en skrivelse av den 9 december 1994 underrättade den tyska regeringen kommissionen om att överföringen av aktierna skulle verkställas oavsett om borgenärerna gav sitt godkännande eller inte.

Den nuvarande aktiefördelningen är enligt följande:

— Bayern	45 %
— LSW	33 %
— Annahütte Max Aicher GmbH & Co. KG	11 %
— Mannesmann Röhrenwerke AG	11 %

LSW och Annahütte kontrolleras av företagen Herr Aicher.

NMH producerar cirka 299 kt/år råstål (kapacitet: 444 kt/år), 81 kt/år halvfabrikat och cirka 85 kt/år lätta och tunga profiler (kapacitet: 258 kt/år). Dotterbolaget RNM producerar cirka 70 kt/år rör (kapacitet: 136 kt/år). För närvarande sysselsätter NMH 1 040 personer och RNM 560 personer. NMH har sedan det bildades i mitten av 1990 aldrig redovisat någon vinst. Den ackumulerade förlusten fram till slutet av 1994 är nu fastställd till 156,4 miljoner DM (82,31 miljoner ecu). LSW tillverkar cirka 600 kt/år stål i en ljusbågsugn och cirka 450 kt/år varmvalsade långprodukter (lätta profiler och stålstänger).

I ett avtal daterat den 27 januari 1995 fastställde Bayern och Max Aicher GmbH & Co att Bayern skulle sälja sin andel om 45 % i NMH till Max Aicher GmbH & Co för 3 DM (1,58 ecu). Dessutom kom de överens om att Bayern skulle överta 80,357 % av de förluster som NMH ackumulerat fram till slutet av 1994. Förlusterna fastställdes slutligen till 156,4 miljoner DM (82,31 miljoner ecu) vilket innebär att Bayerns del skulle uppgå till 125,7 miljoner DM (66,15 miljoner ecu). Bayerns bidrag skulle inte vara en inbetalning till bolagets aktiekapital av Bayern i egenskap av aktieägare utan skulle behandlas som en övrig intäkt för att minska bolagets förluster. Avtalet skulle träda i kraft efter godkännande av det bayerska parlamentet och Europeiska kommissionen.

Bayerns aktieägarlån [3] kan avräknas mot det planerade finansiella bidraget om 125,7 miljoner DM (66,15 miljoner ecu) så snart avtalet trätt i kraft. Bidraget kommer därför delvis att beviljas genom att skulderna efterskänks för de lån som omfattas av det förfarande som inleddes genom kommissionens andra, ovan nämnda beslut.

De övriga aktieägarna Mannesmann Röhrwerke AG och Annahütte Max Aicher GmbH & Co KG, som vardera innehar 11 % av aktierna i NMH, är inte beredda att bidra till en finansiell omstrukturering av NMH.

Parterna till nämnda avtal har dessutom kommit överens om att Bayern skall betala upp till 56 miljoner DM (29,47 miljoner ecu) för att täcka investeringskostnader för "gamla bördor" ("Altlasten"), t.ex. åtgärder för miljöskydd och skydd mot buller och luftföroreningar.

I ett andra avtal daterat den 27 januari 1995 har Bayern och Herr Aicher kommit överens om att Bayern skall sälja sin andel om 19,734 % i LSW till Herr Aicher för 1 DM (0,52 ecu) och bistå LSW med ett "utjämningsbelopp" av 20 miljoner DM (10,52 miljoner ecu). Bayerns bidrag skulle inte vara en inbetalning till bolagets aktiekapital av Bayern i egenskap av aktieägare utan skulle behandlas som en övrig intäkt för att minska bolagets förluster. Avtalet skulle träda i kraft efter godkännande av det bayerska parlamentet och Europeiska kommissionen.

[1] Se kommissionens beslut av den 27 juni 1989, 19:e rapporten om konkurrenspolitik (1990), avsnitt 75, s. 86. Bull EG nr 6, 1989, punkt 2.1.74.

[2] Se 18:e rapporten om konkurrenspolitik (1989), avsnitt 198, s. 163.

[3] Se statligt stöd nr C 55/94 ur NN 100/94, fotnot 2.

Max Aicher GmbH & Co skulle bli den enda aktieägaren i LSW och därmed påta sig finansiellt ansvar för detta bolags förluster, begränsat genom bestämmelserna i tysk lag om aktiebolag. Ett liknande bidrag från Max Aicher GmbH & Co kan inte jämföras med Bayerns planerade bidrag eftersom Max Aicher GmbH & Co som aktieägare åtminstone kan hoppas på avkastning på det finansiella bidraget.

Avtalet om resultatöverföring mellan NMH och RNM löpte ut i februari 1995.

III

De tyska myndigheterna överlämnade sina kommentarer om kommissionens beslut att inleda förfarandet och om de yttranden som inkommit från övriga medlemsstater och berörda tredje parter. Den tyska regeringens ståndpunkt och motiveringen till denna är följande:

1) Tysklands regering anser att det planerade bidraget om 125,7 miljoner DM (66,15 miljoner ecu) till NMH motsvarar ett normalt agerande hos en privat kapitalplacerare i en marknadsekonomi, som befinner sig i en liknande situation, och därmed inte utgör statligt stöd.

2) De tyska myndigheterna påpekar att försäljningen av Bayerns aktier sker inom ramen för en omfattande privatiseringsplan som omfattar en rad av statliga åtgärder i fråga om olika bolag, t.ex. DASA, Bayernwerk, Rhein-Main-Donau AG, IABG, Ferngas Nordbayern, BHS AG etc. För de flesta av dessa bolag erhålls ett högt pris. Den tyska regeringen anser att det "negativa försäljningspris" som förväntas från försäljningen av Bayerns aktier i NMH och LSW endast utgör en del av det positiva totala försäljningspris som Bayern erhåller för försäljningen av hela sin statliga portfölj. En beräkning som omfattar hela privatiseringsplanen visar på ett positivt försäljningspris, vilket innebär att det planerade statliga agerandet i fråga om NMH skulle uppvägas genom försäljning av lönsamma företag. De tyska myndigheterna anser att även en privat kapitalplacerare som säljer en hel portfölj skulle agera på liknande sätt i fråga om vissa bestämda försäljningar, så länge som han totalt erhöll ett positivt försäljningspris som motsvarade portföljens marknadsvärde.

3) Den tyska regeringen anser vidare att en privat kapitalplacerare inte endast skulle vara intresserad av eventuell avkastning eller av att begränsa sina förluster till följd av en kapitalplacering vid försäljning av sin andel i ett företag i kris. En privat kapitalplacerare, åtminstone en kapitalplacerare som tar vederbörligt ansvar, skulle även värna om sitt anseende, sitt sociala ansvar och sin marknadsställning. I en jämförbar situation skulle en privat kapitalplacerare därför, enligt de tyska myndigheterna, även bidra med eget kapital utan att förvänta sig någon avkastning när han avyttrar sin del i två bolag till en annan aktieägare för en symbolisk summa.

4) De tyska myndigheterna åberopar vissa fall som de anser stöder deras uppfattning att privata kapitalplacerare skulle agera på liknande sätt. De fall som åberopas är när privata borgenärer och aktieägare gick in och räddade Metallgesellschaft, när företagsledningen gick in och övertog Maschinenfabrik Weiherhammer med hjälp av finansiella bidrag från moderbolaget Bayerische Berg-, Hütten- und Salzwerke AG (BHS, ett bolag som Bayern nyligen sålde till VIAG AG inom ramen för privatiseringsplanen), när aktieägande banker gjorde en finansiell omstrukturering av Textilgruppe Hof, när företagsledningen övertog vissa delar av Digital Equipment och Graetz Holztechnik GmbH (ett f.d. dotterbolag till NOKIA), den finansiella omstruktureringen av Kennametal Hertel AG och försäljningen av Heilit & Woerner Bau AG till Walter Bau AG till ett pris av 1 DM och där försäljaren gick in med ett kapitaltillskott om 50 miljoner DM.

Vid en överläggning den 14 februari 1995 gjorde de tyska myndigheterna vidare gällande att kommissionen, när den jämför statens agerande med eventuella kapitalplacerares agerande i en marknadsekonomi, borde beakta de skillnader som finns mellan kapitalplacerare i de olika medlemsstaterna.

5) NMH:s f.d. privata aktieägares (Krupp Hoesch, Thyssen, Klöckner) agerande nämligen att sälja sina andelar för en symbolisk eller låg summa och överföra sina fordringar från aktieägarlån till det bolag som övertog dessa andelar, utan att överföra ytterligare finansiella bidrag, visar enligt den tyska regeringen inte på motsatsen eftersom dessa privata aktieägare endast hade för avsikt att göra sig av med sitt deltagande i ett förlustföretag som konkurrerade med deras eget kärnföretag.

Det faktum att Mannesmann Röhrenwerke AG, som äger 11 % av aktierna i NMH, inte är berett att bidra finansiellt till en omstrukturering av företaget innebär inte, enligt den tyska regeringen, att statens planerade förfarande inte skulle motsvara ett normalt agerande hos en kapitalplacerare i en marknadsekonomi, eftersom Mannesmann endast är interesserat av att behålla sin andel i RNM, i vilket det innehar en ledande ställning.

Inte heller det faktum att Annahütte Max Aicher GmbH & Co KG, som också innehar 11 % av aktiekapitalet i NMH inte är berett att bidra till en finansiell omstrukturering av NMH utgör, anser den tyska rege-

ringen, ingen grund för tvivel eftersom det bolaget alldels nyligen blev aktieägare och dess företagsledning, som kontrolleras av Herr Aicher genom Stahlwerk Annahütte Beteiligung GmbH, inte anser att bolaget bär ansvaret för NMH:s ackumulerade förluster.

6) Tysklands regering förklarade att Aicher-koncernen även skulle bidra till en finansiell omstrukturering av NMH med en totalsumma av 188 miljoner DM (98,95 miljoner ecu), sammansatt enligt följande: 32 miljoner DM (16,8 miljoner ecu) för att behålla LSW: likviditet till 1994, 32 miljoner DM (16,8 miljoner ecu) som det inköpspris som Mr Aicher planerar att betala för bankfordringar gentemot NMH 99,6 miljoner DM (52,4 miljoner ecu) avsett som NMH:s grundläggande cash flow för perioden 1995–1999 och 24,3 miljoner DM (12,79 miljoner ecu) från synergieffekter genom samarbetet mellan NMH och LSW och Annahütte. Den tyska regeringen anser att detta bidrag bevisar att även en privat aktieägare som befann sig i en liknande situation skulle bidra med finansiellt stöd på motsvarande sätt.

7) Tysklands regering anser dessutom att kommissionen år 1988 godkände Bayerns deltagande i NMH. Enligt den tyska regeringen är de planerade försäljningsvillkoren för denna andel endast en följd av detta deltagande och statens planerade åtgärder bör därför anses omfattas av kommissionens beslut från 1988.

8) I fråga om det planerade bidraget om 20 miljoner DM (10,52 miljoner ecu) till LSW i samband med överföringen av Bayerns andel om 19,734 % till Herr Aicher, framför de tyska myndigheterna i stort sett samma argument som i fråga om bidraget till NMH. Den tyska regeringen förklarade att beloppet på 20 miljoner DM är avsett att täcka de förluster som LSW ådragit sig på grund av sitt innehav på 11 % i NMH. Bayern övertog andelen i LSW för att möjliggöra dess deltagande i NMH.

9) I fråga om det planerade bidraget om högst 56 miljoner DM (29,47 miljoner ecu) för NMH:s investeringar hänvisar de tyska myndigheterna till ett avtal mellan Bayern och företagen Thyssen Edelstahlwerke AG, Thyssen Stalh AG, LSW, Saarstahl Völklingen GmbH, Krupp Stahl AG, Klöckner Stahl GmbH och Mannesmann Röhrenwerke AG av den 4 november 1987 vilket delades ut till företrädare för kommissionen vid ett möte den 17 november 1987. I avtalet fastställdes planens grunddrag i fråga om att fortsätta verksamheten vid det gamla Maxhütte under det nybildade NMH. Särskilt avtalades om följande:

"5.5 Anläggningarna övertas fria från gamla bördor. Om ett övertagande fritt från gamla bördor är omöjligt skall Bayern säkerställa att MHN (Maxhütte neu, dvs. NMH) inte kommer att påverkas av motsvarande ekonomiska förpliktelser."

Tysklands regering anser att denna bestämmelse varit föremål för kommissionens överväganden vid dess beslut av den 26 juli 1988 och därför måste anses som godkänd. Regeringen lade fram ett utlåtande från en tysk advokatbyrå som anlitats av NMH:s företagsledning, som genom sin utredning av termen "altlastenfreie Übernahme der Anlagen" (övertagande av anläggningar fria från gamla bördor) dragit den slutsatsen att det inbegriper statens förpliktelse att säkerställa en överföring av de tekniska installationer i tekniskt uppdaterat skick, och att återstående nödvändiga reparations- och investeringsåtgärder sålunda skall betalas av staten. Bayerns behöriga myndigheter instämmer inte i detta juridiska utlåtande. De har dock beslutat att inte riskera en rättslig prövning för att undvika intrycket av att Bayern undandrar sig sin juridiska förpliktelse och därmed riskerar NMH:s framtid.

De tyska myndigheterna anser därför att nämnda bestämmelse förpliktar staten att betala för reparations- och investeringsåtgärder som är nödvändiga för att uppfylla tekniska standarder, främst v ad gäller skyddet mot buller, damm och avgasutsläpp. De anser att sådana betalningar redan har godkänts genom kommissionens beslut av den 26 juli 1988 i enlighet med gemenskapens bestämmelser om statligt stöd.

IV

Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH och Lech-Stahlwerke GmbH är företag som omfattas av artikel 80 i Parisfördraget eftersom de producerar varor som förtecknas i bilaga I till Parisfördraget, och bestämmelserna i Parisfördraget och stålstödsakten är därmed tillämpliga. RNM, som tillverkar varor som omfattas av Romfördraget, skulle inte gynnas av statens planerade finansiella åtgärder eftersom avtalet om resultatöverföring mellan NMH och RNM har löpt ut. Det faktum att NMH äger aktier i RNM saknar betydelse i fråga om Parisfördragets tillämplighet i denna fråga.

Kommissionen har inlett ett förfarande mot det planerade statliga övertagandet av cirka 80 % av NMH:s ackumulerade förluster fram till och med slutet av 1994. Den beräkning som låg till grund vid inledningen av förfarandet

har nu korrigerats av de tyska myndigheterna. De fastställda förlusterna uppgår till 156,4 miljoner DM (82,31 miljoner ecu), vilket innebär att Bayerns planerade bidrag uppgår till 125,7 miljoner DM (66,15 miljoner ecu). I detta läge anser kommissionen inte att en utvidgning av förfarandet är nödvändig.

Med statligt stöd enligt artikel 4c i Parisfördraget avses varje överföring av statliga medel till statliga eller privata stålföretag i form av aktieköp, kapitaltillskott eller liknande finansieringsåtgärder som inte utgör ett tillhandahållande av riskkapital inom ramen för normal investeringspraxis i en marknadsekonomi med möjlighet till framtida avkastning på investeringar, eller andra intäkter (1).

1) Den planerade statliga inbetalningen av 125,7 miljoner DM (66,15 miljoner ecu) till NMH som var tänkt att sammanfalla med försäljningen av Bayerns andel i detta bolag för en symbolisk summa till ett privat bolag, utgör en överföring av statliga medel till ett stålföretag

Det skall fastställas huruvida denna överföring av statliga medel kan anses utgöra ett tillhandahållande av riskkapital inom ramen för normal investeringspraxis i en marknadsekonomi, med möjlighet till framtida avkastning på investeringar, eller andra intäkter.

De tyska myndigheterna förklarade under förfarandet att tillhandahållandet av offentliga medel inte skulle ses som ett tillskott till bolagens aktiekapital av Bayern i egenskap av aktieägare i dessa bolag, vilket vore kopplat till åtminstone en förväntan om en framtida möjlig avkastning på detta kapital. Betalningarna skulle behandlas som ett bidrag som inte behöver återbetalas, för att möjliggöra fortsatt verksamhet efter försäljningen av det statliga aktieinnehavet, och skulle användas i bolagens bokföring för att minska företagets ackumulerade förluster. Bayern är i egenskap av aktieägare i ett aktiebolag inte juridiskt förpliktigad att skjuta till eget kapital som överstiger dess andel av aktiekapitalet, vilket innebär att det beskrivna förfarandet kan anses vara en försäljning av aktier till ett negativt inköpspris. Bayern kan också besluta sig för att inte skjuta till ytterligare kapital och därmed eventuellt försätta företaget i konkurs. En sådan lösning skulle ligga i linje med Bayerns juridiska förpliktelse i egenskap av aktieägare i ett aktiebolag.

2) Det faktum att Bayern för närvarande avyttrar ett antal aktier i olika företag och att det totala försäljningspriset därav blir positivt trots att ett "negativt försäljningspris" accepteras för NMH och LSW, är irrelevant för detta förfarande eftersom varje enskilt fall måste bedömas på grundval av omständigheterna. Fördragen tillåter inte att en medlemsstat beviljar stöd till ett företag inom ramen för privatisering enbart av den orsaken att statsbudgeten balanseras genom försäljning av ett annat värdefullt företag.

Enligt artikel 83 i Parisfördraget påverkas egendomsförhållandena i de företag som omfattas av fördraget inte i något hänseende av upprättandet av gemenskapen. Till följd av detta måste kommissionen förhålla sig neutral i fråga om statens privatisering av andelar i EKSG-företag. Det är inte tillåtet att bevilja en premie för den planerade privatiseringen vid bedömning av statens finansiella åtgärder till fördel för ett stålföretag i det sammanhanget.

3) Enligt de tyska myndigheterna skulle en privat kapitalplacerare agera på liknande sätt om ett företag, i vilket han ägt aktier under några år, ackumulerade förluster som hotade företagets överlevnad, och i vilket han ville avsluta sitt åtagande. Den tyska regeringen har medgett att en kapitalplacerare inte är juridiskt förpliktad att täcka förluster som överstiger hans andel av aktiekapitalet. Trots det anser den att aktieägaren, med hänsyn till sin image, sitt anseende, sin ställning och sitt sociala ansvar skulle kunna anse att ett slutligt bidrag som täcker en huvudsaklig del av de ackumulerade förlusterna är rimligt när han säljer sin andel för en symbolisk summa.

I detta sammanhang hänvisas till domstolens beslut av den 21 mars 1991 (2), i vilket det förklaras att

"... en privat aktieägare rimligtvis kan tänkas bidra med det kapital som krävs för att säkerställa ett företags fortbestånd om detta har tillfälliga problem men besitter möjlighet att, eventuellt efter en omstrukturering, åter bli lönsamt. Ett moderbolag kan följaktligen under en begränsad period överta förluster för ett av sina dotterbolag för att möjliggöra att det senare kan avsluta sin verksamhet under bästa möjliga omständigheter. Sådana beslut kan motiveras inte enbart av förhoppningen om en indirekt materiell vinst utan också av andra överväganden, såsom en önskan att skydda gruppens image eller att omstrukturera dess verksamhet.

(1) Se Domstolen, C 40/85, Belgien mot kommissionen, REG 1986, 2321, 2345; C 303/84 Italien mot kommissionen, REG 1991, I 1433, 1476, beslut nr 3855/91 EKSG, EGT nr L 362 av den 31 december 1991, s. 57, II, femte stycket och kommissionens meddelade till medlemsstaterna om statliga företag EGT nr C 307 av den 13 november 1993, s. 3, stycke 10 – 21

(2) Italienska republiken mot kommissionen (ENI Lanerossi), REG 1991 I 1433, I 1476, stycke 21-22.

När en offentlig aktieägare skjuter till kapital utan att räkna med någon möjlighet till avkastning, inte ens på lång sikt, måste det dock betraktas som stöd."

Det planerade slutliga kapitaltillskottet, som skulle sammanfalla med försäljningen av Bayerns andel, skulle dock ske utan några utsikter till avkastning, inte ens på lång sikt, eftersom Bayern aldrig skulle kunna få någon avkastning på detta kapital.

4) De exempel som framförts av den tyska regeringen för att belägga att staten genom att överta förlusterna för att bevara sin image agerar på ett sätt som vore normalt för en kapitalplacerare i en marknadsekonomi fungerar inte som stöd för denna uppfattning.

En aktieägare kan besluta att skjuta till ytterligare riskkapital för att säkerställa att ett företag, i vilket han förblir aktieägare överlever, i syfte att i framtiden möjligen kunna erhålla avkastning (se första stycket i citatet under punkt 3). I fråga om ett företag, t.ex. Metallgesellschaft AG, som råkat i ekonomisk kris till följd av misstag som begåtts av företagsledningen kan borgenärsbankerna och aktieägarna ingripa för att komma till rätta med följderna av de begångna misstagen och möjliggöra en framtida avkastning på investeringar och en begränsning av förluster till följd av dessa misstag. De banker och aktieägare som ger sådant stöd skulle dock alltid fatta sina beslut på grundval av strikta ekonomiska kriterier som omfattar begränsning av förlusterna eller bevarande av framtidsutsikter.

I fallet Kennametal Hertel AG rapporterade den tyska regeringen att majoritetsinnehavaren, en bank, sålde sin andel för en symbolisk summa av 1 DM och efterskänkte mer än 70 miljoner DM i skuld från lån för att möjliggöra en finansiell omstrukturering av företaget. Denna beskrivning omfattar inte hela bakgrunden. Företaget hamnade i svårigheter till följd av misstag som begåtts av dess företagsledning och var i mitten av 1993 nära konkurs. I detta läge beslutade stämman att nedsätta aktiekapitalet i enlighet med bestämmelserna i Aktiengesetz. En bayersk banks aktier (25 %) och de aktier som Herr G. Hertel, som före krisen satt med i företagsledningen, ägde (även här 25 %), såldes för en symbolisk summa till det amerikanska företaget Kennametal Inc., en konkurrent till Hertel AG som redan innan ägde 25 % av aktierna i företaget. Kennametal tillförde 75 miljoner DM nytt kapital inom ramen för en ökning av aktiekapitalet för att skapa en solid grund för sitt nya europeiska dotterbolag, i vilket det slutligen ägde 81 %. De övriga aktieägare som var villiga att avsluta sitt engagemang erbjöds 128 DM per aktie. Anställda och banker bidrog till den finansiella omstruktureringen genom att avstå från lön och delvis efterskänka fordringar avseende lån. Den enda aktieägare som avslutade sitt engagemang utan ekonomiskt intresse vad gäller en förlustbegränsning (i likhet med banker som efterskänker fordringar för att rädda mer än vid en konkurs) eller framtida avkastning på investeringar var Herr G. Hertel som avyttrade sin andel för 1 DM och inte var beredd att skjuta till ytterligare kapital, trots att han ingick i den företagsledning som bar ansvaret för försämringen av företagets ekonomiska situation. Bayerns situation i det nuvarande fallet är jämförbar med Herr Hertels situation i fallet Kennametal Hertel AG. Det är därför inte ett lämpligt exempel till stöd för den tyska regeringens ståndpunkt.

Ett kapitaltillskott som gör det möjligt för företagsledningen att överta ett bolag som är förbundet med sitt moderbolag genom ett avtal om resultatöverföring (t.ex. Maschinenfabrik Weiherhammer) grundas på jämförelsen av kostnaderna för en likvidation/konkurs och det nödvändiga slutliga kapitaltillskottet. I detta fall är ansvaret för dotterbolagets utestående åtaganden nämligen inte begränsat på samma sätt som det är för en aktieägare i ett aktiebolag (Gesellschaft mit beschränkter Haftung GmbH), som inte omfattas av samma typ av förbindelse. Kostnaderna för indragandet ("outsourcing") av vissa delar av bolag (t.ex. digital Equipment, Graetz Holztechnik GmbH) övertas för att säkerställa framtida leverans av vissa delar av egna produkter samtidigt som kostnaderna för dessa delar minskas och därmed uppnås en ekonomisk fördel.

I fallet Heilit & Woerner Bau AG (München) förvärvade Schörghuber-gruppen, med säte i Bayerns huvudstad München och huvudsakligen verksam på området för fastighetsplaceringar och fastighetsutveckling samt inom bryggerisektorn, tre oberoende byggnadsföretag och slog sedan ihop dem till det nya Heilit & Woerner Bau AG. Avsikten var att utvidga gruppens verksamhet till att omfatta hela fastighetssektorn, inbegripet kapitalplacering, utveckling, byggnation och förvaltning. Företagets rörelseresultat försämrades ständigt, så gruppen vidtog flera omstruktureringsåtgärder vilka slutligen resulterade i "röd nolla". I detta läge beslöt sig gruppen för att avsluta sitt åtagande och lämna byggsektorn överhuvudtaget. Dess andel av 98 % i företaget såldes till Walter Bau AG i Augsburg för en symbolisk summa av 1 DM och en slutlig inbetalning till aktiekapitalet av 50 miljoner DM (26,3 miljoner

ecu) genomfördes. Enligt uppgifter från företagsledningen i Schörghuber-gruppen beräknades denna slutliga inbetalning på grundval av de byggnadsavtal som huvudsakligen erhållits i utlandet och som efter transaktionen skulle ha orsakat förluster. I syfte att rädda gruppens anseende valde företagsledningen att avsluta sitt åtagande med ett sista tillskott till aktiekapitalet utan hopp om avkastning.

Detta fall verkar vara ett exempel på ett privat företags agerande, som skulle kunna anses jämförbart med det planerade statliga förfarandet i det nuvarande fallet. Följande skillnader skall dock beaktas: Schörghuber-gruppen var fortsatt aktiv inom fastighetssektorn och hade därför stort intresse av att behålla goda affärskontrakter med andra företag inom denna sektor, vilka skulle ha tagit mycket illa upp om gruppen hade försatt ett antal fordringsägare till företaget Heilit & Woerner i ekonomiska svårigheter eller till och med i konkurs, medan Bayern planerar att avsluta sitt industriella deltagande i NMH och därför inte har liknande intressen. Dessutom hade Schörghuber-gruppen ett mycket starkt intresse av att upprätthålla sina goda kontakter med den regionala offentliga förvaltning som ansvarar för byggnads- och stadsplaneringen. Inget av dessa överväganden är inriktat på en kort- eller långfristig avkastning som uppstår som en direkt följd av det inbetalda kapitalet av 50 miljoner DM, utan är i stället inriktade på de indirekta ekonomiska fördelar som uppstår genom gruppens goda soliditet och anseende hos andra företag och även allmänheten. Gruppens goda namn kan faktiskt anses vara viktigt för att säkerställa vinst i framtida verksamheter.

Så långt är det lämpligt att påminna om den skillnad som framkom i fallet ENI/Lanerossi mellan en kapitalplacerare, vars enda motiv är vinst, och en privat företagare, såsom ett industriellt företag vars beslut inte enbart fattas med tanke på kortsiktiga vinster utan även för att skydda sitt anseende. I fallet Heilit & Woerner agerade holdningbolaget Schörghuber som en privat företagare som beaktade sin framtida affärsverksamhet, gruppens ställning på marknaden och sitt offentliga anseende. Det statliga förfarandet måste dock jämföras med det hos en normal privat kapitalplacerare ([1]), vars avsikt alltid är att åtminstone erhålla avkastning på lång sikt. Dessa kriterier ligger till grund för domstolens beslut i fallet ENI/Lanerossi, som citeras ovan.

Bland de exempel som de tyska myndigheterna har anfört finns det inte ett enda i vilket en privat kapitalplacerare använt sig av eget kapital för att överföra sina aktier till en privat företagare utan att därmed erhålla ekonomisk fördel i jämförelse med det juridiska alternativet, nämligen att förhålla sig passiv och finna sig i att företaget eventuellt går i konkurs hellre än att skjuta till ytterligare kapital som inte ger någon avkastning.

Efter denna genomgång av några exempel på kapitalplacerares agerande bidrar inte den tyska regeringens argument, att kommissionen bör beakta olikheterna i det typiska agerandet hos kapitalplacerare i olika medlemsstater, till de föreliggande frågorna eftersom det inte finns något typiskt agerande hos en tysk kapitalplacerare som liknar Bayerns planerade agerande i detta fall och som skulle göra det möjligt att dra den slutsatsen att Bayern agerat i likhet med en privat kapitalplacerare.

5) I sin bedömning av huruvida ett visst anskaffande av offentliga medel skulle kunna motsvara ett normalt agerande i en marknadsekonomi har kommissionen alltid utgått från hur privata kapitalplacerare som befinner sig i en liknande situation som staten agerar. En privat aktieägare i det berörda bolaget skulle vid sin bedömning av huruvida en investering skulle vara ekonomiskt sund inte bara beakta allmänna principer utan också bolagets särskilda ekonomiska situation.

NMH:s före detta privata aktieägare (Krupp Hoesch, Klöckner, Thyssen) avyttrade sina andelar mindre än ett år innan den bayerska delstatsregeringens privatiseringsplan avslutades, vars syfte var att överföra andelar i NMH och LSW till Aicher-gruppen, för en symbolisk summa eller till och med till ett positivit inköpspris, i en situation som var jämförbar med den nuvarande eller till och med mindre hotande för NMH. Dessa aktieägare sålde också sina fordringar från aktieägarlånen, men endast på villkor att de, i fråga om priset för dessa fordringar, skulle behandlas som varje annan fordringsägare. De var inte beredda att skjuta till medel utöver det tecknade kapitalet. Detta var ett normalt agerande för att avsluta ett förlustengagemang med minsta möjliga ekonomiska nackdel. Motivet att göra sig av med en konkurrent kan inte ha legat till grund för deras agerande eftersom det i detta fall hade varit fördelaktigare att så billigt som möjligt förvärva ytterligare aktier och på så sätt överta kontrollen över företagsledningen. Företagsledningen skulle därefter ha kunnat begära företaget i konkurs eller beslutat att likvidera företaget.

Mannesmann Röhrenwerke AG är fortfarande aktieägare i NMH men är inte berett att ge något finansiellt bidrag för en omstrukturering av NMH. Motivet att behålla det industriella ledarskapet i RNM kan vara en förklaring till att Mannesmann Röhrenwerke AG agerade annorlunda än Krupp Hoesch, Thyssen och Klöckner, men bevisar inte att statens planerade förfarande utgör ett tillhandahållande av riskkapital enligt marknadsekonomiska villkor.

([1]) Se beslut nr 3855/91/EKSG, stycke 5 under II.

6) Inte heller Aicher-gruppen, som består av LSV, Annahütte Max Aicher GmbH & Co KG och några andra bolag kontrollerade av företagaren Max Aicher och som innehar 44 % av aktierna i NMH (endast 1 % mindre än Bayern), är beredd att skjuta till eget kapital.

Den tyska regeringens förklaring att Aicher-gruppen skulle bidra med 188 miljoner DM (98,94 miljoner ecu) är vilseledande. De bidrag som beviljats tidigare för att upprätthålla LSW:s likviditet är inte jämförbara med statens planerade agerande eftersom de aktieägare som tillhandahåller finansiella medel förblir aktieägare och därmed åtminstone har möjlighet att erhålla en ekonomisk fördel från detta tillhandahållande av likvida medel. Inköpspriset för bankernas fordringar på NMH är inte heller jämförbart eftersom Herr Aicher skulle betala omkring 40 % av det nominella värdet men endast på villkor att bolagets finansiella omstrukturering kunde genomföras med hjälp av statliga medel. Efter det planerade statliga finansiella bidraget kan inköpspriset för fordringarna faktiskt anses motsvara fordringarnas marknadsvärde. Vad gäller NMH:s grundläggande cash flow handlar det inte om ett bidrag från Aicher-gruppen utan endast om avsikten hos den företagsledning som kontrolleras av denna grupp att återinvestera eventuella framtida inkomster från NMH. Företagsgruppens synergieffekter är inte heller ett bidrag från Aicher-gruppen som skulle kunna jämföras med en inbetalning av kapital eftersom samtliga av dessa effekter gynnar varje deltagare i företagsgruppen, som dock redan existerar.

Till följd av detta är Aichergruppen, som efter de planerade transaktionerna skulle ha ett aktieinnehav om 89 % i NMH och som skulle vara enda aktieägaren i LSW och därmed den huvudsakliga eller den enda förmånstagaren för varje investering eller inbetalning av kapital till de två bolagen, inte beredd att skjuta till nytt eget kapital till ett av de två bolagen.

7) Den 26 juli 1988 beslutade kommissionen att det statliga deltagandet i NMH inte utgjorde statligt stöd eftersom andra kapitalplacerare, som övertog aktiemajoriteten, deltog på samma villkor. Ett sådant beslut har ingen prejudicerande inverkan på framtida ageranden som staten anser nödvändiga eller önskvärda i samband med detta deltagande. Varje enskild överföring av offentliga medel skall behandlas på grundval av omständigheterna i varje enskilt fall. Kommissionens beslut att visst deltagande inte utgör statligt stöd kan inte tolkas som att varje framtida statligt agerande i samband med detta deltagande därför inte skulle utgöra statligt stöd, oavsett om staten anser att detta agerande är en följd av dess deltagande eller inte.

Det kan därmed fastställas att ingen privat kapitalplacerare som befinner sig i samma situation som Bayern skulle vara beredd att bidra till bolagets överlevnad på ett jämförbart sätt. Den planerade inbetalningen av 125,7 miljoner DM (66,15 miljoner ecu) till NMH i samband med försäljningen av Bayerns aktier skulle därmed inte utgöra ett tillhandahållande av riskkapital enligt marknadsekonomiska villkor och skulle därför utgöra statligt stöd.

8) I fråga om det planerade bidraget om 20 miljoner DM (10,52 miljoner ecu) till LSW i samband med överföringen av Bayerns aktier för en symbolisk summa bör det påpekas att en majoritet av aktieägarna inte skulle bidra till att täcka förlusterna i detta bolag på jämförbart sätt. Det tidigare bidraget för att upprätthålla likviditet hos LSW är inte jämförbart med det planerade statliga agerandet, eftersom de aktieägare som tillhandahåller kapital förblir aktieägare och därmed åtminstone har möjlighet till framtida avkastning. Aichergruppen kan i framtiden besluta sig för att utjämna bolagets förluster. Ett sådant agerande skulle dock grunda sig på möjligheten att få del i eventuell framtida avkastning i företaget. Bayern skulle däremot skjuta till offentliga medel utan några sådana framtidsutsikter. Som aktieägare i aktiebolag är Bayern inte förpliktigad att skjuta till eget kapital som överskrider dess andel i bolagets aktiekapital. Bayern kan besluta att avstå från att ge ytterligare bidrag och finna sig i att LSW eventuellt inte förfogar över tillräckligt eget kapital för att kunna täcka sina förluster och måste begäras i konkurs. Så långt gäller samma skäl som anförs i punkt IV 1 – 4 och 6 i samband med det planerade bidraget till NMH, även för det planerade bidraget till LSW. En normal privat kapitalplacerare skulle inte ge något finansiellt bidrag till ett bolag i samband med att han avslutade sitt deltagande eftersom han aldrig skulle erhålla någon avkastning på detta bidrag.

Det kan därför fastställas att ingen privat kapitalplacerare som befinner sig i en liknande situation som Bayern skulle vara beredd att bidra till bolagets fortbestånd på ett jämförbart sätt. Den planerade inbetalningen av 20 miljoner DM (10,52 miljoner ecu) till LSW i samband med försäljningen av Bayerns aktier skulle därmed inte utgöra ett tillhandahållande av riskkapital enligt marknadsekonomiska villkor och utgör därför statligt stöd.

I enlighet med artikel 4c i Parisfördraget är allt statligt stöd till stålföretag förbjudet. Stålstödsakten, antagen med rådets enhälliga samtycke enligt artikel 95 i Parisfördraget, föreskriver att vissa stödformer är förenliga med den gemensamma marknaden, nämligen stöd för forskning och utveckling (artikel 2), miljöskydd (artikel 3), nedläggning (artikel 4) och stöd i enlighet med allmänna regionala investeringsprogram i vissa av gemenskapens territorier (artikel 5).

Det planerade statliga stödet i form att ett bidrag om 125,7 miljoner DM (66,15 miljoner ecu) till NMH och 20 miljoner DM (10,52 miljoner ecu) till LSW omfattas inte av någon av dessa bestämmelser och är därför inte förenlig med stålstödsakten.

9) I fråga om den planerade inbetalningen av 56 miljoner DM (29,47 miljoner ecu) för vissa investeringskostnader bör det erinras om att kommissionen den 26 juli 1988 endast beslutade att Bayerns deltagande i NMH inte utgjorde statligt stöd. Beslutet omfattade inte de bestämmelser i punkt III9 i avtalet av den 4 november 1987 som citeras ovan.

Den allmänna tolkningen av termen "Altlasten", som ursprungligen delades av den bayerska delstatsregeringen, omfattar tidigare orsakad nedsmittning av fabriksmarken och anläggningar. I detta sammanhang bör det erinras om att den gamla Maxhütte förfogade över en järngruva som stängdes 1987 och som orsakade svåra miljöproblem som var tvungna att lösas.

Kommissionens ställs ibland inför en liknande bestämmelse när ett konkursförsatt bolags anläggningar skall övertas av ett annat eller ett nybildat bolag. Risken att hållas ansvarig för miljöskador som orsakats tidigare under en annan företagsledning är, särskilt inom stålproduktion eller kemisk produktion, mycket hög och svårbedömd. Det skulle inte finnas någon möjlighet att sälja sådan mark, inte ens för en symbolisk summa, eller att hitta en ny ägare till en sådan plats. Till följd av detta skulle flera industriområden, huvudsakligen i regioner som drabbats av svåra omstruktureringsproblem, aldrig kunna återutnyttjas.

Staten som i ett sådant fall övertar det ekonomiska risktagandet, agerar enbart i allmänhetens intresse, utan att säkerställa att köparen av marken, vilken aldrig skulle köpa den utan en sådan garanti, gynnas. Den enda möjliga förmånstagaren av en sådan bestämmelse skulle eventuellt vara det bolag som bär ansvaret för miljöförstöringen, vilket i dessa fall då inte längre finns.

Tysklands regering har aldrig förklarat, varken skriftligt eller muntligt, att avtalsbestämmelsen skulle inbegripa ett statligt åtagande att överta reparations- och investeringskostnader i produktionsanläggningar. Det 53-sidiga expertutlåtandet från den advokatbyrå som anlitats av NMH:s företagsledning för tolkning av termen "Altlasten" framlades inte för kommissionen innan den fattade sitt beslut av den 26 juli 1988, så den hade därför ingen möjlighet att beakta denna särskilda tolkning av termen i fråga enligt bestämmelserna om statligt stöd. Till följd av detta omfattas de bayerska myndigheternas planer på att bevilja upp till 56 miljoner DM i investeringsstöd inte av kommissionens beslut av den 26 juli 1988. Formen för den planerade inbetalningen skall därmed fastställas inom ramen för det nuvarande förfarandet.

Det finansiella bidraget för att utjämna investeringskostnaderna skulle vara en överföring av statliga medel till ett stålföretag, utan att utgöra ett tillhandahållande av riskkapital enligt marknadsekonomiska villkor, och skulle därför utgöra statligt stöd.

Den planerade inbetalningen av 56 miljoner DM (29,47 miljoner ecu) är avsedd för investeringar som skulle bidra till att uppfylla kraven om miljöskydd. När förfarandet inleddes påpekade kommissionen därför att den skulle kunna beakta denna inbetalning i enlighet med artikel 3 i stålstödsakten. De tyska myndigheterna måste dock lägga fram all den information på grundval av vilken kommissionen skulle fastställa huruvida villkoren i den bestämmelsen är uppfyllda. De tyska myndigheterna gjorde aldrig detta utan upprepade sina argument om att inbetalningen omfattades av kommissionens beslut av den 26 juli 1988. De tyska myndigheterna har därmed inte visat något intresse av att få en del av dessa investeringskostnader godkända enligt bestämmelserna i artikel 3 i stålstödsakten.

Det planerade bidraget om 56 miljoner DM (29,47 miljoner ecu) kan därför endast anses vara ett allmänt investeringsstöd som inte skulle vara förenligt med stålstödsakten. Artikel 5 i stålstödsakten är inte tillämplig eftersom inget av de båda bolagen ligger i det forna Östtyskland.

V

Kommissionen har därför slutligen fastställt att Bayerns planerade finansiella åtgärder skulle utgöra sådant statligt stöd som inte är förenligt med Parisfördraget och stålstödsakten.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Det planerade bidraget om 125,7 miljoner DM för att täcka ackumulerade förluster och det planerade bidraget om upp till 56 miljoner DM för vissa investeringar i EKSG-stålföretaget Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH, Sulzbach-Rosenberg, samt det planerade bidraget om 20

miljoner DM för att täcka ackumulerade förluster i EKSG-stålföretaget Lech-Stahlwerke GmbH, Meitingen-Herbertshofen, utgör sådant statligt stöd som är förbjudet enligt bestämmelserna i Parisfördraget och inte tillåtet enligt kommissionens beslut nr 3855/91/EKSG och skall därför inte beviljas.

Artikel 2

Den tyska regeringen skall inom två månader efter tillkännagivandet av detta beslut underrätta kommissionen om de åtgärder som vidtagits för att följa detta beslut.

Artikel 3

Detta beslut riktar sig till Förbundsrepubliken Tyskland.

Utfärdat i Bryssel den 4 april 1995.

På kommissionens vägnar

Karel VAN MIERT

Ledamot av kommissionen